

egész irodalmunkra ráértéssel, szimultán módon szűrtük le, ugyanúgy találja meg a kritika a maga segítésének elméletét tárgya anyagának gyakorlati életéből. Az irodalomnak csak leíró, ismertető, magyarázó természetű vizsgálata — gyáva belenyugvás irodalmi közszellemünk, közerkölcsünk állapotába. Viszont az esztétikátlan etikájú kritika — az irodalmi etika kínai fala. Irodalmi közszellemünktől, közerkölcsünktől az író fejére lázadó hazugságok lerombolását s a lerombolt hazugságokon túl új igazságoknak termékenyítő erővé tömörítését csak a legmagasabbrendű szellemiség filozófikus hősiessége végezheti el. A magyar irodalmi kritikának irodalmi közszellemünk, közerkölcsünk megváltójának kell lennie, hogy megválthassa saját magát a válságtól.

LOMBÁRDIAI FESTŐ

*Vidékeket pingált és szőke nőket,
kik szembe néznek álmosan veled
és arcvonásaidon eltűnődnek
és álmodoznak egy-egy név felett,*

*mintha elmentél volna s ők, a dámák
maradtak volna itt, a fák között.
Elmosolyodnak titkon, és kívájnád
a szemüket, mely zöld, kék és örök.*

*Ki dáridózott s öklendezve festett,
a festő nem fest többé senkinek.
Előtted meg rózsállanak a keblek.
A szív a húson most is átpiheg,*

*dobog, kalimpál. S gyűlölködsz, de nézed.
Tántoríthatatlan szépségük él.
Ezért születtek, éltek s ma is élnek.
Köröttük fák, homlokukon füzér . . .*